

JEHU I ZËRAVE

ADEM ZAPLLUZHA

JEHU I ZËRAVE

Redaktor:
Drita Lushi, poete-prozatore

Recensent:
Mazllum Baraliu

Lektor:
Veli veliu

Ballina:
Afrim Shatku

JEHU I ZËRAVE

ADEM ZAPLLUZHA

JEHU I ZËRAVE

“TREND”
2016

Jehu i zërave si jehu i shpirtit
Drita Lushi, Poete, Prozatore
Tiranë, 30 prill 2015

“Jehu i Zërave” e sjell përsëri në vëmendjen e lexuesit dhe në kënaqësinë time të leximit autorin Adem Zaplluzha, poezitë e të cilit më tërheqin gjithnjë drejt tyre, si për spontanitetin, për të papriturën e fjalës, për mendimin poetik, si në gjetje, trajtim, dhe në strukturë, vazhdimisht me kënaqësi dhe ëndje.

Ky libër, përbëhet nga tre cikle, që duket se kanë emërtim të veçantë, por në tërësi janë pjesë e një trupi poetik ku autori Zaplluzha na përshfaqet i plotë duke i qëndruar besnik stilit të tij të të shkruarit ku herë ngre krye fantazia, herë abstraksioni, herë jeta dhe fjala e thjeshtë e kuptueshme, të gjitha të ndërlidhura në art e më shumë ndihet shpirti i tij shumë i ndjeshëm dhe talenti poetik.

Ademi rrugëton çdo ditë me poezinë, por jo si një udhëtar i rastësishëm, ai udhëton në shtigjet poetike poetikisht, dhe madje i drejton rrugën asaj duke e udhëhequr në vende e imagjinata, duke na përshkruar tablo, ku lexuesi ndalet dhe gjen të gjitha gjendjet: trishtimin, gëzimin, lotin, dashurinë,

mallin, dashurinë për Atdheun, për njerëzit, për tokën, për çdo gjë.

Ai dhe kur shkruan trishtueshëm, i vesh nota poetike kësaj gjendje dhe të fut në përjetime e ndjesi ashtu siç ndjen vetë.

Poezia e tij është një shtrat modernizmi, një stil tipik origjinal ku dhe nëse nuk lexon emrin “Zaplluzha” dallon menjëherë poezinë origjinale të tij.

Cikli parë i librit “Sonte nuk ka vdekje” është një shportë me ndjesi të bukura, që autori, poezi pas poezie e mbush të plotë tablonë e shpirtit të tij të ndjeshëm e pikërisht nga kjo vjen tisi i trishtimit poetik, sjellë në art përmes vargut të tij, që ndalesh shpesh ta lexosh së dyti:

**“Pata kohë të mbërri
Deri te ëndrra e një druri,
që flinte ditën”**

-Shprehet Ai, në mënyre metaforike, që të ngjall “zili” për mendimin dhe shprehjen.

“vetëm flutura e kaltër mund të vijë tek unë”

vazhdon ai tek poezia **“Mos pritni të kthehem”** duke i dhënë një ngjyrë të kaltër dhe trishtimit.

“Qyteti im në 6 mars 2015”- është një poezi pikturë ku në çdo varg shohim një ngjyrë dhe na përshfaqet një tablo e Qytetit të poetit në atë datë. Ndihen nota trishtimi shpesh, por ato kalohen, sepse nga trishtimet, lindin pikërisht vargjet dhe poezitë më të

bukura që u mbeten viteve, si në strofën e mëposhtme;

**Këtu qajnë edhe drurët
Aleja e gjunjëzuar
I fshinë lotët e ngrira të kujtesës
Me vite të tëra
Në Kosovë
Si kërthi dënes malli i pragjeve**

Mendimi i tij filozofik, ecën krahas atij poetik, dhe është sintezë e një jete plot me vite e jetuar dhe me vëmendje dhe sy kritik ndaj fenomeneve të ndryshme njerëzore:

**Nuk mund t'i bëjë njeriu
As nuk mund të lind
E as s'mund të vdes brenda ditës"**

Ai e ka epiqendrën e vet të jetës Atdheun, për të cilin shkruan pa reshtur vargje, dhe kjo, është një dashuri pa kushte dhe e ndërsjellët;

**"Ato ditë
Atdheu më dukej si një zebër e plagosur
E trishtuar mes njerëzve
Nëpër ballkone të vetmuara
Asnjë flamur lufte
As flamujt e bardhë nuk valonin çative"-**

Apo në poezinë tjetër, **“Për të mbërritur deri në atdhe”** ai vazhdon

**“Udhëtuam më shumë se njëqind vjet
Dhe ende s’jam i sigurt
Se kur do të mbërrimë përfundimisht”**

Në poezinë, **“Duket si një njeri tjetër”** ai shkruan si në një pasqyrë vetveten parë në mënyre poetike dhe kritike pa iu trembur realitetit po të kemi parasysh faktin që përballja me veten është nga më të vështirat;

**“Më se shtatëdhjetë vjet
N’ dhomën time të gjumit
Në murin përballë raftit të librave
Nga një pasqyre e errësuar
Për çdo ditë
Një njeri më bënë me dorë”**

Ne poezinë, **“Ishte më i bukur atdheu ynë”** ai jep mes vargjeve dashurinë e veçantë të poetëve me Atdheun, si një lidhje, që vetëm ata e kuptojnë dhe përjetojnë ndryshe nga njerëzit e zakonshëm.

**“Atdheu për ne ishte nocioni i bukës
I ajrit dhe i dashurisë
Por mjerisht
Kurrë nuk na lënë cerberët
Të dashurojmë ashtu siç dinë
Vetëm poetët të dashurojnë marrëzisht”**

E ç'vlen më shumë se një mësim që nxirret qofte nga një poezi, strofë apo varg se kjo e vërtetë, që poeti na e sjell bukur dhe dhimbshëm përmes vargjeve, si në poezinë **“Për të jetuar jetën”**

**“Thonë se për të jetuar njeriu
Duhet vrarë vdekjen
Unë them të kundërtën
Për të mos vdekur nën qemerët e një ure
Duhet mëkuar jetën”**

S'di pse ndala tek poezia, **“Për të qenë i lumtur”**, ndoshta se këtë kërkojnë dhe duan më së shumti njerëzit, çdo ditë, muaj, vit dhe gjithë jetën e tyre, e ndoshta dua ta sjell plotësisht para se lexuesi të vijë në faqen përkatëse për ta lexuar; Mund të mësosh, meditosh, reflektosh, guxosh, provosh për të qenë i lumtur, duke lexuar jo vetëm poezinë por edhe urtinë e një poeti;

**Nuk na duhet aq shumë mund
Dhe sakrificë
Që t'i mbylлим sytë
E t'i sajojmë imazhet më të bukura të botës**

**Aq pak na duhet që të jemi të lumtur
Sa që kur e arrimë lumturin
Ne të gjithë gëzohemi
Si zogjtë e trembur nëpër shtyllat elektrike**

Më besoni lumturia i përngjan
Mollës në degët e kujtesës
Dhe gjethit të kaltër
Në sytë e gështenja të vashës

Për të qenë i lumtur
Të duhet të shndërroresh në pemë
Kurse pema në një vashë sybajame
Shih se si duket lumturia në degë

Ne poezitë, *“KËPUCËT E SHQYERA TË LULIT”*, *“ME SHAMINË E ZEZË TË NËNËS”*, *“MË MJAFTON VETËM FJALA E JOTE”*, *“GJITHMONË VJESHTË NË FSHATIN TONË”*- ndihet një ton intim i poetit, njerëzor, i brishte në shpirt, ku fjala të prek në shpirt dhe vetëdije, ku loti të vjen në sy pa të pyetur dhe sheh tablo dhe jetë në çdo varg!

Poezia e Ademit, është sa spontane aq edhe e thellë, sa simbolike por thotë aq shumë, sa metaforike aq dhe e lexueshme dhe e thjeshtë, larg moralizimeve kallpe por që të mëson natyrshëm përmes vargjeve të tij.

Tematika e “Jehu i zërave” është e shumëngjyrshme, që nga familja, vetja, Atdheu, njëkohësisht aty gjen të gjitha gjendjet njerëzore, në të gjitha dimensionet: trishtime, gëzime, dhimbje, lumturi, meditime dashuri, etj etj.

Me varg të lirë, ajo i jep mundësinë autorit të shprehë më mirë një gamë të gjerë ndjenjash dhe ndjesish të mëdha, që vlojnë në shpirtin e Tij, e

mendoj se po të ish me rimë, do kufizohej në gjetjen e fjalëve derisa ti shkonin njëra tjetrës në rimim.

Poezia e Tij, ruan ritmin e brendshëm, dhe lexohet këndshëm me muzikalitet dhe kuptueshmërinë e duhur.

Them, se me gjithë këto libra,që përmbajnë gjithë botën e pasur shpirtërore të Ademit, me gjithë këto poezi, **”Jehu i Zërave”** libri i 132-të me radhë zë vendin e vet të veçante duke dhënë një pjesë të shqetësimeve dhe gëzimeve,përpëlitjeve dhe shpërthimeve poetike të autorit, në këtë pranverë, të vitit 2015.

Drita Lushi, , Shqipëri.
Poete, prozatore.

Sonte nuk ka vdekje

Cikli i parë

PATA KOHË TË MBËRRI

Ishte natë e sertë
Ashtu edhe të tjerët më thanë
Marrëzisht u besova fjalëve memece
Fshehtas nga fytyra e erës sajova
Lëkurën time të bronzhtë me aromë portokalli

Nuk di se sa lloj lulësh u fishkën
Nën qiriun që ndizej në heshtje
I cili sa herë i lëvizte shpatullat
Zvogëlohej tej mase
Në hapësirën e brymtë

Edhe dy ditë ndoshta edhe më pak
Pata kohë të mbërri
Deri te ëndrra e një druri që flinte ditën
Kurse netëve të vona
Shndërrohej në një makth të trishtë

Nuk di se kujt ia shita zhgjëndrrat e mia
Por i ngjaja drurit lakuriq në shtrojerë
Degët i varrosa thellë
Në tokën e etur
Pa pas asnjë varr përreth
Ngula një kryq pranë një peme të vetmuar

I MBËSHTETUR PËR DRURIN E KUJTESËS

Posa qëmtova lëkurën e unit tim
Hyre edhe më thellë në qenien e kujtesës
I pyeta gjyshërit e gjyshërve
Në ajrin e tendosur
Si tel violine
Luhej në eter një valle e lashtë pagane

Brenda meje si përherë shiu trokite
Trokite si murrani i çmendur
I mbështetur për drurin e kujtesës
U bëra zë fiseve
Që të mos shtrojnë
Të dymbëdhjetë sofrat te rrapet

Koha është sot ose kurrë
Që të ulemi rreth një softe
Ta shtrojmë dashurin tonë
Të madhe
Atë bukë të përditshme
E cila rritet si pema e shenjtë në shpirt

Pastaj ashtu siç dinë vetëm gjaku
Ta ndjenë ngrohtësinë
Dhe afshin e dheut nën këmbë
Ne duhet të mësohemi
Njëherë e përgjithmonë
Se atdheu ka nevojë
Aq shumë ka nevojë për ne sa që
I ndizet gjaku në shpirt po nuk i ndihmuam

MOS PRITNI TË KTHEHEM

Për befasinë e çdokujt
Sonte nuk kam nevojë për asgjë
Dhe për askënd
Po ju them askush nuk më duhet
Në këto çaste të trishtuara
Vetëm flutura e kaltër mund të vij te unë

Zëshëm po ju përgjigjem
Nuk më duhet askush
Më leni rehat
As unë nuk i duhem vetvetes
Çfarë po bëni ju me duart e juaja
I keni zgjidhur mendimet
Dhe askund nuk po i ndalin galopet e egra

Mos më pritni të kthehem
Kësaj rruge të stërzgjatur
Askund nuk po i duket as fillimi
Po ashtu edhe fundi
Po i përngjanë fjalëve që s'kanë të sosur

JASHTË PORTAVE BLEGËRON NATYRA

Kam mbetur si një stërqokë
I lagur nëpër xhadetë e dynjasë
Askund asnjë zog mali nuk fluturon
Era buluron si kau i plagosur
Dita paska marr shumë keq nën udhë

Po marrin fund të gjitha tregimet
Edhe pakëz ka mbetur kjo udhë e gjatë
Jashtë portave blegëron natyra
Kurse përbrenda meje
Po frynë furtunë e fortë e po bënë shtrëngatë

Kjo pranverë e lumtur po vjen pakëz si vonë
Kudo lejlekët paskan hyrë në valle
Një lojë e lashtë prej pantomime
Butësisht i ndez shpirtrat
Ndizen edhe shamitë e nuseve sorkadhe

Tej maleve të mira paskan dalë zanat
Lozin si askurrë më parë
Një valle të lashtë të shpatave të zjarra
Nëpër pragje shtëpiash si nuset dalin nënat
Shndrinë bukuroshet si në kohërat e arta

NUK NDALEN AS GJËMAT E NËNDHESHME

Sivjet zogjtë na braktisën shumë më herët
Se viteve të tjera
Nëpër ahishtat e fshatit po frynë dimrat
Acari tinëzar dhe i paparë
I është mbështetur Gurit të Zi
Trishtimi zgërdheshet buzë përroit

Një dru i trashë bungu si herëve të tjera
Paska rënë në dy gjunjë
Nëpër zgërbonja shpirtrash
Nuk dinë të ndalen shirat e brymta
Kjo shtrezë e mavijosur
I mbuloi si me jorgan plagët e pemëve

Stuhia e acartë as sonte nuk ndalet
Nuk ndalen as gjëmat e nëndheshme
Të varreve të stërgjyshërve
Një zë i përzier me zërat e kallkanëve
Jehon i tëri i trishtuar
Si gjethi i zverdhur plandoset për toke
Shpirti i trungut të një lisi të lartë

NOTOJNË SHPIRTRAT E MARINARËVE

Nga pamundësia e një pamundësie
Të mundshme dorëzohemi
Me ngulm vështrojmë heshtjen
Dhe në shpirtin e thellësisë sonë
I sajojmë yjet klandestin
Që asnjëherë nuk kanë ekzistuar

Poqë se ndalemi
Në ndonjë kep të vetmuar
Po ashtu ndjehemi edhe ne si kepi
Si bastunit i mbështetemi zërit tonë
Dhe i thërrasim gjyshërit e gjyshërve
Që asnjëherë nuk i njohëm

Diku në një largësi të pamatur
Na dalin parasysh imazhet
E të gjitha atyre varkave të fundosura
Në dallgët e çmendura të detit
Ku copëra dërrasash notojnë për askund
Notojnë si fantazmat e bardha
Shpirtrat e marinarëve
Që asnjëherë deti nuk i solli në breg

NËN HIJEN E NJË TRISHTIMI

Unë nuk dalloj dot
Se të janë zbardhuar flokët
Kjo bardhësi prej dëbore
Sa shumë po i përngjan pashnikut

Lisat qenkan përkulur deri në tokë
Ky acar i rreptë
Keq paska hipur mbi degët e pemëve
Dhe si kuajt e egër i kalëron stinët

Kudo nëpër pemishte paska lëshuar rrënjë
Dimri flokëthinjur
Nuk dëgjohen as thirrmat e stërqokëve
Veriu si i çmendur i kreh flokët e erës

Një dru i kërrusur zvarritet rrugëve
Zvarriten plepat e bardhë
Nën hijen e një trishtimi
Po qan një lejlek i mbetur pa atdhe

UNË DIKUR ISHA I TËRI IKJE

Ndoshta të kujtohet
Ose asnjëherë nuk deshe me kuptua
Unë dikur isha i tëri ikje
Kudo nëpër skutat e rrugëve
Më ndiqnin cerberët e egër

Asnjëherë nuk çeli pranvera
Në shpirtin tim
Përherë dimri i ngulte kthetrat
Më kujtohet këmisha ime e shqyer
Kur qante me një lejlek

Më duket se ty as që po të kujtohet
Mbase s'të pëlqen
T'i bashkohesh ëndrrës sime
Ishte ditë e diel kur e shembën kambanën
Kjo ishte mënyra e sundimit të kuqve

Dallëndyshja me unazë argjendi
Kurrë më nuk u kthye në çerdhen e vetë
Po as që kishte se ku të kthehet
Erërat e liga asnjëherë më
Nuk pushuan në atdheun tim

NJË SKORRATINË E ÇMENDUR

Ne deshëm ose jo
Një ditë do i përngajmë meteorëve
Do jemi të tillë sa që në heshtjen tonë
Do i shkyçim
Të gjitha dritat e ndezura të pemëve

Dimri veç paska hyrë nëpër kopshte
Po i shkund një nga një
Të gjitha gjethet e thinjura
Vetëm rrënjët përpëliten nën tokë
Si peshqit nëpër tasat e konservave

Një skorratinë e çmendur
Është zgjuar nga shpirti i dimrit
Dhe po i shkulë pemët me rrënjë
Më duket se asnjë qershi
Nuk do çeli sivejt në pranverë

SE SA TË NA RIKTHEHEN ËNDRRAT

Poqë se çelin sivjet pemët më herët
Do kemi kohë t'i kthehemi ëndrrave tona
Më duket se është më mirë kështu
Se sa të na rikthehen ëndrrat
Për të dytën herë

Ne nuk patëm kohë dhe mundësi
Ta arnojmë lëkurën tonë të grisur
E cila për çdo ditë nga pak
I përngjante flamurit të luftës
I përngjante betejave të pasosura

Sa herë që binte shi mbi kujtimet tona
Ato sërish u përngjanin flamujve
Dhe njerëzve me shpirtra të vrarë
Ku për çdo ditë nga gjokset e tyre
Dëgjoheshin disa jehona të pafundme

Sërish po ju them nëse pemët çelin
Në maje të çdo dege
Do lulëzojnë po ato lule që kanë lulëzuar
Dikur shumë herët
Domosdo do lulëzojnë dhembjet
Vetëm në shpirtrat e shirave të myktë

Prishtinë, 3 mars 2015

NJË LLOJ RRËNJE TË DYSHIMTË

Në qytetin tim për habi të gjithëve
Vetëm mbrëmjeve të vona
Trenat e egër
Rikthehen si kuajt e paçjerrë
Pushojnë pak dhe pastaj
Në mënyrë më misterioze zhduken

Largohen për diku tjetër pa bujë
Nuk ua prishin gjumin as traversave
Të kalbura prej kohe
Çdo gjëje këtu si hijeve të zeza
Ua kthejnë shpinën
Duken si një mallkim i lashtë
Asnjë natë nuk bëjnë gjumë në këtë stacion

Vetëm fëmijët e braktisur
Dhe ata të shiringave duken skutave
Të errëta
Ku myku veç ka lëshuar
Një lloj rrënje të dyshimtë
Këtu ngjanë
Që binarët të djersiten tej mase
Dhe askujt në këtë qytet fantazmë
Nuk i intereson diagnoza e sportelit
Që kaq keq po vuan nga vetmia

Nëse njerëzit pa dashje rikthehen
Të pushojnë një çik
Sa për ta shuar etjen e nostalgjisë
Tmerrohen kur këtu i dëgjojnë
Po ato zëra të trishtuara

Zërat e atyre netëve
Që dikur në mars të vitit 1999
Po nga ky stacion
Tërë vrer e pikëllim
U nisën me trenin e fundit
Për në ferrin e pashpirt të Bllacës

NGA MOSVEPRIMI

Si kriminelët
Që domosdo një ditë rikthehen
Në vendin e krimit
Po ashtu edhe unë kam nevojë
Që të rikthehem në natën e trishtimit

Nga kjo plagë e hapur
Që s'dinë të shërohet asnjëherë
Ende po kullon një ankth i zi
Në një natë të sëmurë marsi
Ishte dikur këtu e egra polici

U dëgjuan këlthitje të pandërprera djajsh
Dhe lehje cerberësh
Kurse nuset lindnin në këmbë
Një njeri i moshuar
Nga mosveprimi
I kafshonte binarët me dhëmb

KËPUCËT E SHQYERA TË LULIT

Sërish po më vijnë zërat nga largësitë
Një turbullirë e brendshme
Orë e çast kullon
Po zbresin trishtimet varg –varg
Derisa në një zemër dhembja gjëmon

Ofshajnë fushat e lisat e murrme
Si fëmijët e braktisur qajnë drurët
Një zë nëne tërë pikëllim zbret nga malet
Shelgjet e pikëlluara s'i ndalin lotët
Hi e pluhur bëhen gurtë

Sa fortë po fryn skorratina e shpirtit
Deri në asgjësim i dërmon eshtrat e malit
Ende rrugëve po shëtisin pa shpresë
Të vetmuara e përherë pa sholla
Një palë këpucë të shqyera të Lulit

TJETRI NË MUA PERËNDON

Çfarë janë këto lot të dhembjes
Që s'po mund të m'i ndalin
Çfarë është kjo gjëmë e shpirtit
Që po e shemb malin

Kur një diell shfaqet në lindje
Tjetri në mua perëndon
Çfarë i bëra këtij lumi të çmendur
Që mes këtyre maktheve po më zgjon

DERI VONË TROKITA

Letrat e tua të kaltra
S'trokasin më në dritaren time
As lejlekët s'ndalen asnjëherë

Stinët për së mbrapshti kanë ndryshuar
S'dihet më kur dimri është dimër
As vera kur është verë

Kjo për herë të parë sivjet
Ngjau në jetën time
Një kanjushe e bardhë iku nga çatia

Mbeta pa letrat e tua për sot e mot
Një plagë po rihapet
Si skorratina nëpër botë

Deri vonë trokita
Edhe nëpër dyert e armiqve
Kah s'e qon njeriun dashuria

Një ditë ne të gjithë
Do zgjohemi nga një ëndërr
Dhe domosdo do të kuptojmë
Se si na iku dhe na lë rinia

PO TË MOS ISHTE MASHTRIMI

Tani dua që në këto çaste
Të ua hedh të gjithëve
Nëse nuk do ju mashtroj unë
Do më mashtroni me siguri ju

Kontrolloni xhepat
Në secilën pjesë
Mund të gjeni nga një tregim
Të stërmbushur me mashtrime

Po të mos ishte mashtrimi
Ne kurrë dhe asnjëherë
Nuk do të kuptonim
Se sa lajkatare është ndershmëria

Ashtu si u krijuan fjalët
Dhe fjalitë
Në të njëjtën mënyrë
U krijua Olimpi tok me perënditë

Thonë se disa ishin të rrejshëm
E disa të tjerë kurrë nuk ekzistuan
Nevoja njerëzore i sajoi
Bashkë me perënditë edhe djajtë

MGA SECILI MBISHKRIM

Vonë kuptova se jeta është një skenë
E imagjinuar
Në të cilën të gjithë ne
Luajmë rolin tonë të parë
Dhe atë të fundit

Një ditë i imitojmë perënditë
Kurse ditën tjetër
Luajmë rolin e një kardinali të dehur
Ose të ndonjë prifti anonim
Që i grithë varret duke u hakmarrë

Me një lopatë prej druri
Hapim një varr për një arkivol të zbrazët
Për t'i mbyllur sytë e botës
Blejmë një kurorë të trishtuar
Dhe e vëmë te koka e arkivolit të boshatisur

Të nesërmen pa i hapur sytë agullima
Bëhemi një pjesë e pandashme e varreve
Nga secili mbishkrim
I shkullim ose huazojmë nga një germë
Për epitafin me arkivol të zbrazët

NGA NJË TËBANË PREJ KASHTE

Nëpër xhadenë e ronitur
Fluturojnë lejlekët e verdhë
Tej shkurreve
Një stërqok i han të vegjlit e vet

E tërë rruga qenka e grisur
Hijet e zeza si somnambul
Shkelin mbi degët e thyera të natës
Shkelin nëpër kujtimet e rrudhosura

Nga një tëbanë prej kashte
Si nga ankthet dalin disa zëra
Era pandërprerë bërlyket
Shirat nuk dinë të mejnë në këtë kohë

Lagështia po i lëpinë muret në stane
Nuk di nga dhembje apo përse
Por drurët e prera
Si askurrë më parë sonte po lotojnë

Një acar i kallkantë
Nga të katër anët po frynë
Po frynë edhe do kohëra të liga
Nëpër xhadenë e mallkimit kalorësit e dehur

TOKA MËMË

Mos hezito për të mbërri
Deri te biografia dhe ëndrra e jote
Ty të duhen më së paku
Njëqind vjet udhë nëpër skorratinë

Për të mbërri deri te shtigjet e dashurisë
Duhet kaluar nëpër vrimën e gjilpërës
Në të gjitha rrugët e pa kapërcyeshme
Nga drurët halor lindin monopatat

Nuk di askush se sa mija vjet
Shtegtuam nëpër zbrazëtirën e heshtjes
Kudo nëpër udhët tona i ndezëm zjarret
Që të ngrohen vetëm të huajt e paftuar

Kur nga luftërat e pandërprera
Mbërrimë dikur në atdheun tonë
Toka mëmë me ofshamë prej nëne
Na i shëronte plagët e dhembjeve

ME SHAMINË E ZEZË TË NËNËS

Çastin kur mbërrin në atdhe
Ti duhet o vëlla t'i ndezësh
Dhe t'i lësh të kyçura
Të gjitha zjarret e ndezur të botës

Unë sonte po e mbështjelli
Kujtesën dhe dhembjen time
Me shaminë e zezë të nënës
Dhe pikën e fundit të lotit të saj
Më kujtohet kur qante si kërthi te pragu

Ishin vitet e urisë
Ku për një kafshatë të bukës së mykur
Korrim tërshërën nëpër arat e huaja
Kurse në magjet tona të zbrazëta
Minjtë e bardhë nuk i ndalnin ngarendjet

Si të çmendur e morëm dynjanë në sy
Punuam të gjitha llojet e punëve
Kurse atdheun e shndërruam në djerrinë
Prej një gjirizi futeshim në gjirizin tjetër
Eh sa shumë na mungonte aroma e atdheut

MË MJAFTON VETËM FJALA E JOTE

Sonte nuk më duhet asgjë
Më mjafton
Vetëm një fije e hollë kashte
Që ta kapërcej këtë det të çmendur

Njëmijë vjet jam duke ecur
Nëpër shtegun e mprehtë të acarit
Asnjë dimër si ky i sivjetshëm
Nuk mundi të m'i ngrijë eshtrat

Sonte nuk më duhet asgjë tjetër
Më mjafton vetëm fjala jote
Që ta ngrij këtë dimër të sertë
Deri në shpirtin e palcës tij

SONTE NUK KA MË VDEKJE

Sonte më nuk ka vdekje këtu
Por as jetë nuk paska
Do ecim nëpër tehun e pikëllimit
Do ecim
Deri në fundin e një mosekzistimi

Pa shih ky shi gjysmë i trentë
Se si troket
Troket në xhamat e kujtesës
Po troket aq shumë
Sa që ka për t'i thyer ollukët e vjetër

Sonte në një qyp prej dheu të pjekur
Do dalin të gjitha trishtimet
Ju thashë
Se sonte nuk ka më vdekje
Kurse për lindje do bisedojmë që nesër

MOS I JEP RAST SYRIT TJETËR

Kur s'të zë gjumi
Mbylle njërin sy me dorën e djathtë
Kurse të majtës
Huazoja shikimin erës së shfrenuar

Netëve të vona mos bisedo me yjet
Kur ata përgjumen
Nëse bie shi në dimër
Mëngjeset vdesin pa i çelur sytë

Në qytetin tim asfalti vlon në pranverë
Kurse dimrave të gjatë
I përngjanë ëndrrës së Kallkanëve
Kur në mëngjes i hapin sytë

Sërish po të them me cilën dorë qoftë
Ti mbylle njërin sy
Dhe mos i jep rast syrit tjetër
Që të shikojë vëngër pasqyrën në mur

GJITHMONË VJESHTË NË FSHATIN TONË

Pa ndalu pak pusho një çik
Shtriju mbi njomësinë e barit
Merr frymë thellë si mushkрит e tokës
Dhe shiko në qiell se si fluturojnë zogjtë

Këto çaste nuk mund të përsëriten
Asnjëherë në ëndrrën tënde
Kjo tokë e begatë sa të jep
Po aq edhe merr prej teje

Kur i përngjajmë frymëmarrjes së erës
Nga duart tona pikojnë shirat
Vjeshta zgjohet herët në mëngjes
Dhe kurrë më nuk fle deri në dimër

Gjithmonë është vjeshtë në fshatin tonë
Frytet shohin njëri - tjetrin
Dhe piquen edhe kur çmenden shakullinat
Gjithmonë vjeshtë në fshatin tonë

Edhe kur vijnë dimrat ngarkuar me acar
E veriu fryn nga Lugu i Zanave
Gjithmonë këtu mugullon nga pak bar
Gjithmonë është vjeshtë në fshatin tonë

Prishtinë, 4 Mars 2015

Jehu i zërave

Cikli i dytë

NATA FANTAZMAGORIKE KAFSHON VETVETEN

Afër gurëve të shembur të një murane
I murosë të gjitha ëndrrat
Duarve të etur u dhashë të pinë ujë
Dita kishte shumë nevojë
Për shuarjet e zjarreve që ndizen me vite

Kjo ishte e vetmja rrugë për të mbërri
Deri te etjet e pemëve
Monopateve i dëgjoja lehjet e cerberëve
Në tëbanat e posa të ndërtuara
Mbrëmë i pamë zjarret e mëdha

Ndizej nga pikëllimi edhe nata
Hutini kishte ikur pas shtatë bjeshkëve
Vetëm qyqja e varreve
Kishte zënë vend në një degë
Dhe përvajshëm ligjëronte fatin e saj

Shikoj përreth asnjë njeri i gjallë
Thua se kanë vdekur gurtë e stralltë
Kambana tërë trishtim
I lëshon disa zëra të pa artikuluar
Nata fantazmagorike kafshon vetveten

TË JA VËMË UNAZËN ATDHEUT NË GISHT

Mbase ka më shumë se dymijë vjet
Që dënesin drurët e bjeshkëve
Një unazë e harruar
Paska mbetur në belin e gështenjës së egër

Posa dolëm nga një skorratinë
Hymë në tjetrën
Kjo histori e sëmurë dhe e përdalë
Kurrë nuk ishte në anën tonë

Këtu diçka nuk shkon si duhet
Ose as ne nuk ishim në anën tonë
Kurdoherë u bëmë hyzmeqarë të të huajve
Jetuam duke i lëpirë eshtrat nën sofër

Kur deshëm të jemi vetvetja e jonë
Një djall i zi hyri mes nesh
Duke gatuar lakminë e sëmurë
Sërish u bëmë argatët e të huajve

Kam një frikë të madhe
Për çdo natë më ndjekin makthet
Më duket se kurrë nuk ishim në gjendje
Të ja vëmë unazën në gishtin e atdheut

NJË ZJARR I PASHUAR PO DIGJET

Çfarë po ngjanë me ëndrrat e mia
Mbrëmë ishin në një tjetër banesë
Më duket se në katin e shtatë
Kurse për sonte
Askush nuk di se për ku janë nisur

Mbaj mend se për çdo vit
Largohen diku ëndrrat e mia
Ikin si zogjtë shtegtarë monopateve
Por sërish kthehen
Edhe më të dërmuara seç ishin

Ja këtu në gjoksin e malit
Ndjej një dhembje të padurueshme
Edhe drurët shumëvjeçar
Përkunden në ëndrra
Kurse unë me nostalgji i përcjelli ditët

Për ku vajtën fluturat e shpresës
Një nga një po largohen lejlekët
Një zjarr i pashuar po digjet
Tok me gjëmat e bjeshkëve
Po digjen si letrat me vlerë fluturat e kaltra

KUR MË ZË URIA

Sa herë që më zë uria
Tej përtej depërtoj nëpër shpirtin e erës
Çdo dhembje i zbrazti nga xhepat
Dhe e arnoj me kujtime
Lëkurën e fishkur të kohës

I zbrazti edhe mendimet
Nuk dua që e djeshmja
Të çoi krye
Në këto çaste në kokën time
Asgjë s'dua më shumë se sa të jem ti

Dora e jote le të jetë e imja
Kurse dora ime mund të jetë e çdokujt
Sonte era po i përqafton
Edhe lejlekët e verdhë shtegtarë
Ju lutem mos i llogaritni dhimbjet e mia

Sonte kam edhe pak kohë
Kurse më vonë
Ah nesër mund të shndërrohem në flutur
Kur më zë uria
Do e shuaj pangopësinë
Me krahët e djegura të kësaj nate

LETRAT E BARDHA DHE TË KALTRA

Duke qenë i fundosur në vetvete
Mbrëmë i lexova të gjitha letrat
Ato të dashurisë
Dhe ato të tjera
Me një dozë urrejtjeje patologjike

Mu si njeriu siç largohet
Prej djallit të padukshëm
Po ashtu edhe ne ikëm nga njëri-tjetri
Dhe kurrë më
Nuk u puqën gishtat tona

Të kujtohen letrat e para
Ishin të kaltra
I përngjanin qiellit të atdheut
Kurse mua më lë mbresë ajo e fundit
Sepse i ngjante trishtimit tonë

Letrat e bardha si dëbora e maleve
Dhe ato të kaltra
Ngjashëm me fluturat e adoleshencës
Fluturuan me vitet tona në harresë
Tani më është i pamundshëm rikthimi i tyre

KJO TURMË E PAFUQISHME NJERËZISH

Kush e di se për ku janë nisur njerëzit
Në rreshta të gjata
Fluturojnë si patat e egra
Pas një rrebeshi të përkohshëm
Sa andej e këndej vrapojnë si milingonat

Herë ngjajnë me dyndjet e zogjve
E herë me galopin e kuajve të sëmurë
Butësisht shkelin mbi tokën gratçore
Ose i lërojnë lëndinat e palëruara
Asnjëherë nuk i përngjajnë vetvetes

Kjo turmë e pafuqishme njerëzish
I kanë marrë në sy udhët e dynjasë
Nuk ndalet në asnjë stacion
As që ekziston ndonjë vend i duhur
Ku mund t'i pushojë eshtrat

Shkojnë diku askund duke shkelur
Mbi shpirtrat e çmendura të netëve
Nëpër stacione trenash i presin mëngjeset
Pleqtë që janë mësuar me vajet e kërthinjve
Aspak nuk u pengon kjo iso e trishtimit

DERI TE ATO LETRA

Në kutinë e postës disa lloje letrash
Prej faturave për ujë dhe kanalizim
Deri te ato letra
Të fshehta të dashurisë

Gazeta të përditshme dhe ato javore
Që asnjëherë nuk shfletohen
Lëshojnë një aromë të rënd
Prej letre të kalbur

Më se dy javë kjo kuti prej llamarine
Ka mbetur e mbyllur
Dy zare gjashtëkëndëshe m'i përpinë çelësat
Sa shumë kundërmojë këto gjëra pa vlerë

MË TUTJE NË NJË STOL TË VJETËR

Sot isha tepër i vetmuar
Po ashtu ishin edhe të tjerët
Ecnin rrugëve të shthurur
Me dhe pa probleme të përditshme
Disa të tjerë të zhytur në mendime
Të liga
Ecnin të zhytur si anijet e fundosura

Kalojnë mes drurëve të kalbur
Nëpër parkun e madh të qytetit
Thashë park me zë të ultë
Por këtu paska vdekur gjelbërimi
Mbi flokët e thinjura të drurëve
S'paska mbetur asnjë gjethe e verdhë

Më tutje në një stol të vjetër
Dy të moshuar
I numërojnë ditët e fundi të vjeshtës
Kurse vjeshta
Ka kohë që ka ikur nga ky qytet
Po ashtu kanë ikur edhe zogjtë shtegtarë
Dimri sivjet paska zbritur
Me tërë madhështinë e acarit

PËRVEÇ SE TË FUNDOSIMI

Miku im i moshuar për çdo ditë
M'i rrëfen ëndrrat e tij
Të cilat janë aq të pakapshme
Sa që zor të besoj njeriu

Por ato janë vetëm ëndrra
Të një zotëriu
Dhe nuk më përkasin mua
As që i përkasin dikujt tjetër

Një ditë duket se e tërë bota sillet
Rreth boshtit të një zhgjëndrre
Kurse ditën tjetër
Një zbrazëti e llahtarshme
Llamburit nëpër qenien e tij

Sido që të jetë
Nuk na mbetet gjë tjetër
Përveç se të fundosemi
Në fund të filxhanit të kafesë
Ku domosdo një ditë duhet të ngjizet
Me përditshmërinë tonë të bezdisshme

LOPËT E YJEVE ENDACAK

Sonte kaq shumë yje
Të lënduar
Në këtë qiell kaq të vockël
Sa që asnjë meteor me bisht
Nuk ndalet mbi shpatullat e drurëve

Lopët e yjeve endacakë
Paskan dalë nëpër kullosat jeshile
Asnjë dele në tëbanat e hapësirës
Pas ikjes së lejlekëve shtegtarë
Nuk blegëron më monopateve

Hëna e fundosur në shpirtin e galaktikës
Noton si një flutur e kaltër prej ëndrre
Notojnë edhe qiejt e tjerë
Nëpër hapësirat
E papushtueshme të universit

Disa dele të bardha nuk i ndalin blegërimat
Netët janë të gjata këtu
Kur fluturojnë zogjtë e fëmijërisë
Nëpër shpirtrat e virgjër të luadheve
Me mija vjet nuk ndalet kori i karkalecave

JEHU I ZËRAVE

Nga largësitë e tej largëta
Si jehona zërash të paakorduara
Më vijnë tingujt e një melodie
Këndon i tërë deti
Nëpër gjymtyrët e pemëve
Çelin puthje jargavanët e bardhë

Asnjëherë s'desha të besoj
Se në këto vende sekrete
Fshihen ëndrrat
E gjyshërve të mi krenarë
Fshihet nën muranat e shembura
E tërë historia e fisit tim

Por ja që përherë ndodhin
Gjërat e papritura
Jehu i zërave
Si lastarë shprese mbinë nga nëntoka
Mbinë dhe sillen vërdallë
Në kokën time
Ato thirrje të lashta të gjyshërve
Që zgjojnë të nesërmen

NË BRENDINË E ASAJ VETMIE

Kur më syrgjynosën
Në një ishull të çmendur
Dhe të vetmuar
Prej drurit të frashrit
Krijova vetveten
Dhe njëkohësisht
E rikrijova edhe atdheun tim

Fare mirë më kujtohet
Nëpër qiell silleshin retë e zeza
Për të krijuar një perëndi
Ishte e domosdoshme të jem
Më shumë se vetvetja
Dhe pak më shumë se dashuria

Në brendinë e asaj vetmie
Sheshazi dukeshin
Zogjtë e bardhë prej kryqeve
Sa shumë zëra
E asnjë kampanë shprese
Kush do t'i lajë sontë duart
Më mëkatin e mollës së virgjër

SI QIRINJTË U SHTANGËN DRURËT

Papritmas u ndezën zjarret e vogla
Pastaj filluan ato të mëdha
Por gjithsesi ishin zjarre
Të shfrenuara si gratë e përdala

Një njeri tregoi me dorë kah jugu
Ja andej po zbret
Pasioni i sëmurë i erës
Si qirinjtë u shtangën drurët

Ishte e marta e parë e muajit
Më të shkurt të vitit
Nëpër lagje veç kishin filluar
Me ndezjet e zjarreve

Dikush përmendi shtatë Marsin
Fillimet e ndezjeve
Kurse ne jemi në muajin Shkurt
Deri në Mars do rriten zjarret

TË GJITHA LLOJET E ERËRAVE

Kush je ti që kaq vonë troket sonte
Në kokën time
Je engjëlli i bardhë
Ose mortja e zezë e kësaj nate

Mbi parvazet e dritareve
Si shirat e vjeshtës po bien të ligat
Nëpër xhamat e thyera depërtojnë
Kandrat e të gjitha llojeve

Trokit sa të duash
Po ringjallen lugetërit si kurrë më parë
Këta xhama të tejdukshëm
Po shkrihen si vesa e mykur e mëngjesit

Mos nguroni dyert janë të hapura
As që ka se kush me i mbyllë
Kot jeni duke trokitur sonte
Të gjitha llojet e erërave
Mund të kalojnë nëpër këtë dhomë të zbrazët

Prishtinë, 5 mars 2015

SONTE KAM PAK TË FTOHTË

Ju lutem mos m'i lëndoni
Shqisat e të nuhaturit
Kur të vdes
Dua ta ndijë aromën
E kësaj toke të bekuar

As lëkurën mos ma shqyeni
S'dua që të lëndohen
Pjesët e pa grisura të shpirtit
Kjo hartë e vjetër
Do ua tregoj udhën gjyshërve të mi

Ju kam thënë mos e harroni
Edhe pushkën e vjetër
Domosdo më duhet
Që sivjet të ja kthej gjyshit amanetin
Se kjo tokë gratçore
Akoma nuk ja ka tretur eshtrat

Sonte kam pak të ftohtë
Nxirreni atë trastë prej sirtarit
Kur të mbërri te gjyshërit e mi
Patjetër më duhet që t'i gëzojë
Me një grusht dhe të shkriftë të Kosovës

PO RIKTHEHEN SI FANTAZMAT E MIRA

Po zbresin
Po vijnë si karvanët e bardhë
Qivuret e një epoke të ikur
Qenkan zgjuar gjyshërit me kohë
Domosdo do të na i tregojnë rrugët

Po zbresin nga malet
Po rikthehen si fantazmat e mira
Hijet e rënda të gjyshërve krenarë
Por jo me flamuj të bardhë
Atyre po u prinë flamuri i lashtë dardan

E ne domosdo duhet të dalim te rrapet
Të dalim e t'i presim miqtë
Me zakonet tona të lashta hyjnore
T'i presim ashtu siç dinë me pritë
Vetëm malet dhe drurët me rrënjë shekullorë

KAFEJA E MËNGJESIT

Për befasinë e secilit
E shkuara rrinte këmbëkryq
Pranë mangallit të bakërt

Me një xhezve të vjetër në dorë
Qëndronte edhe koha e tashme
Nuk e kam të qartë se kush kënd e piqte

Nëpër dhomën e pritjes
Me afsh përhapej
Aroma e drurit të kafesë

Kurse e shkuara
I mbushte mushkрит e tymosur
Duke marr thellë frymë piquej kafeja

Asgjë s'kuptova
A thua vallë kishte mbetur
Ndonjë copë gace në tangar

Ose nga vetë hiri gufonte kafeja
Por gjithsesi
Mëngjesi rrufiti shijen farmak të ditës

KUR MË KUJTOHET DJEPI I FËMIJËRISË

Në tavanin e shtëpisë
Ku vjetërsirat kanë një tjetër jetë
Mu duk se e pashë djepin tim
Vërejta se qante një tjetër fëmijë aty

Këmisha ime e kuqe e dhuruar
Për ditëlindjen e shtatë
Qante në një skutë të pluhurosur
Qante me ngashërim edhe trari i vjetër

Një mace e larme për çdo mbrëmje
Bënte gjumë në tavanin e rrënuar
I pëlqente të flejë sa më gjatë
Me gjësendet e fshehura

Nga të çarat e dërrasave të djepit
Mëngjeseve herët gërhasin gjësendet
Kur më kujtohet djepi i fëmijërisë
Gërhet edhe një zë i shterur në mua

KORNIZA

Nuk është hera e parë as e fundit
Që një fotografi e vjetër
Përherë provoi me ik
Nga korniza labile
Mbase ikja ishte tepër domethënëse

Herën e parë e zunë në befasi
Pasi që e kapërcej murin
Ishte një fërfëllizë e ashpër
Prej sterre
Por prapë se prapë e zunë duke fjetur

Mali ishte i dendur
I ngjante një ëndrre të virgjër
Drurët rriteshin mbi re
Kurse korniza i mbështeti shpatullat
Për murin që prodhonte lagështi

Dhe më në fund
Nxora nga sirtari i pluhurosur prej viteve
Një tjetër fotografi gjysmë të grisur
I lodhur por e vendosa në kornizën e re
Ku i vendosa edhe rregullat e së nesërme

ATJE KANË VDEKUR PEMËT

Më leni rehat sonte
S'dua të hy në këtë mal
Ju thashë se s'dua
Atje për çdo natë vdesin pemët
Asnjë njeri nuk i këndoi psalmët

Të gjallët i kemi harruar
U përngjajnë përmendoreve të mermerta
Kjo qeshje e akullt
Nuk i paska hije gurit të kuq
Edhe statujat po qeshin si njerëzit

Mes kësaj flake të verdhë si dylli
Sa shumë tërbohet acari
Në këtë mal prej trishtimeve
Asnjëherë s'ishte pranverë
Këtu di të pjalmojë vetëm ngrica

Kurrë nuk kuptova
Se kah po vënë gjethet e zverdhura
Si mund të ketë fryte
Kur nga degët mbinë trishtimet
Në këtë mal çdo mbrëmje vdesin pemët

NUK KA MJEK NË KËTË DYNJA

Ma vë dorën mbi mallin
Dhe ballin tim të rrudhosur
Më vë në daç me i dëgjua
Alarmet e shpirtit
Mbrëmë digjej flakë një kullë
Kurse përbrenda cijatnin kallkanët

Të thashë prekma mallin
Dhe shiko mirë
Se sa shumë pjalmon dhembje
Ma vë dorën mbi damarët e mi
Vetëm atëherë mund ta mësosh
Fjalorin e gejerit të gjakut

Është mesi i verës ndoshta edhe dimër
Nëpër ujëra llamburitit shpirtrat nudo
Të thashë ma vë dorën
Mbi këtë plagë
Nuk ka mjek në këtë dynja
Që mund ta shëroj vetminë time

KUR DËNESIN ZËRAT

Preke zërin tim të thyer
Më pastaj fijen e barit të trembur
Më në fund do kuptosh
Sa është i trishtueshëm jehu i gjelbërimit

Mbrëmë u ndezën zjarret e mëdha
Thashë mbrëmë
Sepse sot po më ngrihet gjaku nëpër damarë
Përse kaq shumë na gënjejnë meteorologët

Ky shi i acartë dhe i llahtarshëm
Po i ngrinë këndesat e llamarintë
Mbi çatitë e qytetit të mistershëm
Po na e ngrinë lotin në sy

S'kemi se ku ta vëmë këmbën
Nga këto qeska najloni
Nëpër skuta rrugësh lehin njerëzit
Dhe shiringat e përdorura në shpirtrat nudo

Preke në daç edhe zemrën tim
Ku mund ta ndjesh gjëmën e tokës
Prek ku të duash miku im
Në katër anët e dheut vetëm dënesje zërash

QYTETI IM ME 6 MARS 2015

Më ndjeni miqtë e mi
Por në qytetin tim
Asgjë të mirë nuk po shoh sivjet
Përpos pleqve të lodhur
Dhe alarmeve të pikëllimit

Këtu qajnë edhe drurët
Aleja e gjunjëzuar
I fshinë lotët e ngrira të kujtesës
Me vite të tëra
Në Kosovë
Si kërthi dënes malli i pragjeve

Asgjë më s'mund të shihni
Nëpër trotuaret e mërzitshme
Përpos bastunëve
Që parakalojnë në duet
Dhe këndojnë në kor
Psalmet e harruara të ikjeve biblike

Kështu në këtë mars
Kaq i varfër duket qyteti im
I veshur me pallto dhe këmishë të leckosur
Kalon rrugëve me një ftesë në dorë
Për të marr pjesë në ballon e pikëllimit

KËTO IKJE NGA VETVETJA

S'pushonin as të rrahurat e zërave
Nëpër damarët e drurëve
Binin e nuk menin daullet e gjakut
Këto ikje nga vetvetja
Nuk paskan asnjë diagnozë të qartë

Nëpër shtyllat e telefonave
Rrallëherë ndalen dallëndyshet
Kanë ndryshuar edhe stinët
Për të keq

Këtu më nuk dihet
Kur është dimër
E kur na vjen pranvera

Mbase u përngjajnë njerëzve
Pa itinerar
Marrin udhë të gjatë
Pa ditur se ku
Dhe kur do të mbërrin
Për ta zënë trishtimin për fyti

NUK PRAJNË AS LEHJET E DRYNAVE

Nëpër rrugët e qytetit
Shoh njerëz me pamje groteske
E shikime të dërmuara
Qepenat e dyqaneve
Sot askush nuk i mbylli

Te ato oxhaqe të plagosur
Shoh një fije të hollë tymi
Dhe i dëgjoj zërat e shterura
Të furtunave
Dhe ato zëra gjelash prej metali

Nëpër dyer kohë pas kohe
Dëgjohen ca jehona gërthitjesh
Dëgjohen
Edhe këlthitjet metalike
Nuk prajnë as lehjet e drynave

Të gjitha udhët këtu derdhen
Në një përrua të çmendur
S'përfundojnë askund dhembjet
S'dihet se ku e kanë fillimin
E as ku u përfundon mbarimi

KUR MËNGJESI SHUANTE ETJEN

Ajo në çdo kohë i gërvishte fasadat
E ndërtesave me drita vezulluese
Ishte e diel atë ditë kur binte shi
Nëpër flokët e saja të gështenjta
Frynte deniku i çmendur

Një trumcak i lagur i shkundte pendlat
I shkundte ashtu siç ishte mësuar
Të shkundet pas çiftëzimit
Dita ishte skajshmërisht e mrrolur
Nëpër fusha ishin fryrë përroskat

Përreth zjarreve që digjeshin korijshe
Asnjë flutur krah djegur s'fluturonte
Vetëm për festat fetare
I lëshonim balonat prej letre
I lëshonim me nga një kryq prej gjaku

Asnjëri prej njerëzve nuk ishte etje
I mbështillnim ikonat të mos ftohen
Acari ishte i padurueshëm
Sa që ngrinte çdo gjë në hapësirë
Përtej mjegullave buzëqeshte dielli indiferent

EDHE GURTË BEFASOHEN

Sa herë që kalonte rrugës së plepishtave
Mbi qemerët e urës
Shtonte nga një gur të zi
Një ditë e afroi sisën e saj të djathtë
Dhe përfundimisht e murosí në një qoshe

Që nga ajo kohë e lashtë
Një shpirt i bardhë prej bore të ngrohtë
I mëkon udhëtarët e vonuar
Sa herë që kalon ndonjë i verbër
Mbi këtë urë
Pa mbërri në bregun tjetër të dhembjes
Bebëzat e gështenja i përngjajnë diellit

Pasi që zbresin kalorësit shurdhmemec
Nën hijen e rrapit
Ulen mbi një kërcu të pushojnë
E marrin një këngë të vjetër
Edhe gurtë befasohen
Se si mund të këndojnë këta burra
Dhe mu në atë çast zgjohen shpirtrat
E legjendave të bardha Dardane

NJË DITË I PËRNGJANË ERËS

Dy gjëra në jetë
Nuk mund t'i bëjë njeriu
As nuk mund të lind
E as s'mund të vdes brenda ditës

Një ditë i përngjanë erës
E cila lëngon vetëm të dielave
Kurse tjetrën ditë
I tëri ngjizet me stërkalat e shiut

Nuk e njeh lotin e mjegullave
As vrapin e meteorëve me bisht
Në syrin e kaltër të detit
Shndërrohet në ëndërr

Poqë se takohet me vetveten
Në pamundësi të njohjes së vërtetës
Duke i kënduar ninullat
E vë në gjumë rrapin qindvjeçar

Prishtinë, 6 mars 2015

Për të mbërri deri në atdhe

Cikli i tretë

NUK PASHË VE ZOGJËSH

Atë ditë
Atdheu dukej si një zebër e plagosur
E trishtuar mes njerëzve
Nëpër ballkone të vetmuara
Asnjë flamur lufte
As flamujt e bardhë nuk valonin çative

Zogjtë shtegtarë
Këndonin si turtujt e verbër
Askund nëpër foletë e shembura
Nuk pashë ve zogjsh
Mbase kishte filluar vdekja e drurëve
Që herët sivjet
Druvarët i kishin prerë plepat

Nëpër ahuret e braktisura
Asnjë fjalë s'dëgjohej përpos hingëllimave
Të shurdhëta të natës
Kujt kishin dalë jashtë kontrollit
Një furtunë e paparë
Ua kishte vu mëgojëzat mjegullave
Dhe i shalonte meteorët me bisht

TË GJITHA PJESËT E PARATHËNIEVE

Tani kam mbetur pa asnjë fjalë
Ndoshta nesër më kujtohen çastet
E harresës
Por sido që të jetë
Të gjitha pjesët e parathënieve
Do i gjejë në brendinë e pasqyrës

Në murin përballë kujtesës
Së dyshimtë
I zbrita të gjitha fotografitë
Stinëve ua ndërrova vendet
Kur dola prej dimrit dhe hyra në vjeshtë
Edhe zahiretë e fundit i kishte gllabëruar era

Të gjitha fotografitë u përngjanin enigmave
E kornizat e vjetra
Më dukeshin si kryqe të dyshimta
Jashtë dhomës sime binte shi
Kurse mua më lageshin flokët e thinjura
Mbuluar me çullet e kuajve të luftës

PËR TË MBËRRI DERI NË ATDHE

S'patëm se çfarë të bëjmë
Shumë herët sivjet u than pemët
Një trishtil i vogël
Harroi se në cilën degë
E kishte ndërtuar çerdhen

Hënës i rra pasqyra në ujë
Dhe për habi të të gjithëve
As që deshi të përkulet
Thonë se e kishte vërejtur në thellësi
Një lloj pengu njerëzve narcisoid

Pas tharjes së pemëve ne s'u ndalëm
Ecjet i patëm të gjata
Për të mbërri deri në atdhe
Udhëtuam më shumë se njëqind vjet
Dhe ende s'jam i sigurt
Se kur do të mbërrimë në atdhe

NGJAJNË ME LIBRAT E PLUHUIROSUR

Një ditë e ngrysur
Jo edhe si ditët e tjera
Të zakonshme
Dyert e lagjes sime në Prizren
Ngjajnë me librat e pluhuros

Vetëm një mi i bardhë
E tejet i moshuar
Mundohet t'i grimcojë faqet e mbyllura
Dritaret pa xhama s'i ndalin rrapëllimat
As fqinjët nuk shihen nëpër lagje

Të gjithë janë nisur në një udhë të mbrapsht
Pas shpinës së kërrusur
Po i lënë pikëllimet e pragjeve
Vetëm jehonat e bezdisshme
Të gjelave të metaltë
Ngacmojnë qetësinë monotone

Nën qershinë e vjetër dhe të tharë
Një qen plak
Dëgjohet se si cijat dhe qan netëve të vona
Po ashtu s'pushojnë as lotët e erës
Mbrëmë tërë trishtim ndjeva
Gjëmën e dhembshme të kambanës

2.

Nga një kolerë e padukshme
Boshatisen qytetet
Po ashtu dhe fshatrat
Asnjë mace e zezë
Nuk na prenë më rrugën

Vetëm nëpër dyert e mbyllura
Me dryna dhembjeje
Trokasin pandërprerë
Trokasin
Furtunat e çmendura të ikjeve

DUKET SI NJË NJERI TJETËR

Më se shtatëdhjetë vjet
Në dhomën time të gjumit
Në murin përballë raftit të librave
Nga një pasqyre e errësuar
Për çdo ditë
Një njeri më bënë me dorë

Herë më zgërdheshet si lubi
E herë
Duket si një tjetër njeri
Por gjithsesi
Çdo ditë nga pak duket më i moshuar

Me dorën e majtë i mbulon rrudhat
Kurse nga ajo e djathta
Kurrë nuk e largon briskun e rrojës
Ka dëshirë që fytyra me vragë
T'i duket pa rrudha si rrasë mermeri

Ngjan ndonjë ditë që edhe të hidhërohet
Dhe ja kthen shpinën pasqyrës
Asnjëherë nuk kuptoi deri më sot
Se si në një tjetër pasqyre të moçme
I duket qeshja e tij djaloshare

MEZI I ÇONTE KËMBËT E TUNXHTA

E pashë me krye të kthyer kah pragu
Kishte lënë diçka
Mbase e kishte harruar kujtesën
Ai ikte
Ikte diku me tërë kokën e boshatisur

Era e brymtë rrapëllonte nëpër dyert e hapura
S'kishte lënë asnjë gjësend
Që të ketë një arsye më të vogël
Për mbylljen e portave
Ngutej si i çmendur për ta zënë kohën

I përhumbur deri në skajshmëri
Shikonte ndoshta për herë të fundit
Fluturimet e kanjushave
Në atdheun e braktisur
Po ashtu edhe ai i ngjante atyre lejlekëve

Hapat i kishte të ngarkuara
Me dhembje dhe me mendime
Mezi i çonte këmbët e tunxhta
Por një dorë e padukshme shtynte pas shpine
E shtynte pandërprerë deri te ferri i zi

ISHTE MË SE I BUKUR ATDHEU I YNË

Atdheu për ne ishte nocioni i bukës
I ajrit dhe i dashurisë
Por mjerisht
Kurrë nuk na lënë cerberët
Të dashurojmë ashtu siç dinë
Vetëm poetët të dashurojnë marrëzisht

Një ditë i ngjante ëndrrës së bukur
Kurse ditën tjetër trishtimit
Atdheu ynë
Me një plagë të madhe në zemër
Dhe këmishë të shqyer
Ndonjëherë i ngjante
Tregimeve të lashta Ilire

Sa herë që i nxorëm nga arkat e nënave
Flamujt e qëndisur
Ai na shikonte me lot në sy
Edhe kur qante
Ishte më se i bukur atdheu i ynë
Që i ngjante nocionit të bukës
Dhe të dashurisë biblike

ZOT I KA KËTO MALE TË MIRA

Me miliona plagë i ka në trup
Në prehër i mban të gjallët
Dhe të vdekurit
Sa herë që kemi nevojë për të
Nga legjendat e vjetra i zgjon gjyshërit

Me flamujt e të gjitha kohërave
Na prinë në ballë të betejave
Kurrë nuk ja pamë lotin
As nga sytë e tij nuk i pikojnë dhembjet
Sa shumë ngjanë
Me gurtë e stralltë të Dardanisë

Asnjëherë asnjë sëmundje
Nuk e ligështon
Del në bejleg edhe kundër
Shpirtrave të padukshëm
Zot i ka dhe i rruan këto male të mira
Kjo tokë e bekuar nga perëndia

PËR TË JETUAR JETËN

Thonë se për të jetuar njeriu
Duhet varrë vdekjen
Unë them të kundërtën
Për të mos vdekur nën qemerët e një ure
Duhet mëkuar jetën

Përse të vrasësh zogun që e do fluturimin
Vraje fluturimin
Që zogu të mbetet përherë peng
Në përmendoren
E ekzistencës së shpirtit të njeriut

Për të jetuar jetën s'duhet varrë asgjë
Mjafton vetëm një puthje
Që jeta të përsëritet
Dhe të riprodhohet si kokrrat e klorofilit
Në qenien tënde të brishtë

Posa lind flutura nga mëshikëza e ditës
Merimanga në mënyrë më madhështore
End nëpër shekuj rrjetën e shpresës
Këtë nuk e bënë për të varrë
Por vetëm për ta puthur ekzistencën

SI FYTYRA E KUJTESËS SIME

Nga dollapi i vjetër nxora kujtesën
I nxora edhe thashethemet
Nëpër lëndinën e mendjes
Kurrë më
Nuk u ndalën kalorësit

Aty mbetën vetëm disa gjëra të fshehura
Për shembull
Ditari i palexuar i adoleshencës
Dhe letrat e grisura
Më gërshtëret prej ere

Mbeti edhe një fotografi
Tejet e rrudhosur
Si fytyra e kujtesës sime
Mbetën edhe disa cikërrima të tjera
Që s'mund t'i përmendi sot

PËR TË QENË I LUMTUR

Nuk na duhet aq shumë mund
Dhe sakrificë
Që t'i mbyllim sytë
E t'i sajojmë imazhet më të bukura të botës

Aq pak na duhet që të jemi të lumtur
Sa që kur e arrimë lumturinë
Ne të gjithë gëzohemi
Si zogjtë e trembur nëpër shtyllat elektrike

Më besoni lumturia i përngjan
Mollës në degët e kujtesës
Dhe gjethit të kaltër
Në sytë e gështenjtë të vashës

Për të qenë i lumtur
Të duhet të shndërrohesh në pemë
Kurse pema në një vashë sybajame
Shih se si duket lumturia në degë

BARRËN E TRISHTUAR

Të gjitha pikëllimet e qyteti
I futi në një vazo prej argjile
Kush e di se ku gjeti dyllë
Dhe ua mbylli veshët
E të gjitha luleve që çelin në vjeshtë

Anija e tij e vetmisë një kohë të gjatë
Llamburiti pa lopatë
Nëpër zbrazëtirën e kujtesës
Kur pat mbërri me një qivur në mol
Tregimi veç kishte përfunduar

Peshkatari i fundit ai më i moshuari
Jo nga vitet por nga ngarkesa e brengave
Mbante në dorë si një peng
Barrën e trishtuar
Të përditshmërisë së peshkimit

Nënat dhe fëmijët me muaj pritnin
Kthimin e anijes së përmytur
Jo që nuk ktheheshin më anijet këtu
Por nuk i pamë as pulëbardhat
Këtu më nuk dëgjohen as krakëllimat e detit

KOPSHTI

Në kopshtin tim dimrit po edhe verës
Përherë është pranverë
Në çdo kohë
Këtu ndalen zogjtë shtegtarë
Pinë ujë të kulluar
Dhe ua japin flatrave të imagjinatës

Po ashtu edhe njerëzit
Ndalen të pushojnë
Pushojnë derisa ngopen me aromën e luleve
Pastaj kah sytë edhe këmbët
Po që se mbërrin në cak
Patjetër dërgojnë kartolina të verdha

Njëherë moti ishte një dimër i pështirë
Ndoshta edhe pranverë
E ngarkuar me tërë aromat e botës
Erdhën këtu dy pëllumba
U puthën me drurët e kopshtit
Dhe ikën larg sa që kurrë më s'i pamë

RRUGA PËR NË GOLGOTË

Kjo trastë e mbushur
Me mjegulla
I paska mbuluar të gjitha pemët
Mes kësaj qetësie të llahtarshme
Dëgjohen vetëm krakëllimat e korbave

Këtu në këtë qytet fantazmë
Asnjëherë nuk kthehen engjëjt
Vetëm frymëmarrjet e djajve
Ngjiten nganjëherë
Nëpër muret e shembura të lagjes

Njëherë moti nga një varr i vithisur
Mbiu një lule me ngjyrën e vdekjes
Patën mbirë edhe manaferrat
Por kurrë njerëzit nuk i ujitën fjalët
Që mbetën peng nga ata përtej përroit

Kaluan edhe disa mote të liga
Drurët i përjetuan dhembjet biblike
Rruga për në Golgotë
Ishte aq larg
Sa na u deshtë ta imagjinojmë arritjen

TË JEM I SINQERTË

Edhe kur jemi të vetmuar
Ne nuk e pranojmë vdekjen
Mbi tavolinë gota e mbushur me ujë
Dhe qeshjen e protezave të dhëmbëve

Gazetën e djeshme s'pata kohë ta lexoj
Të jem i sinqertë
Më humbën syzet e leximit
Shtypi i verdhë befas kaloi nën urë

As sot s'do të mund ta blejë gazetën
Kush e di se ku më mbetën syzet
Ndoshta i huazoi miu plak
Dhe i ka fshehur në ndonjë birucë

Tek e fundit për çfarë më duhen gazetat
Trenat e çmendur të gënjeshtreve
Sot le të pushoj pakëz koka ime
E çrregulluar prej përditshmërisë

PARA PAK KOHE

Para se të më zë kolla
Më sulmon një teshtitje e befasishme
Ngjanë që të më bien protezat në tokë
Para pak kohe
Edhe gojën time e mbathën mjekët

Sa e kam vështirë t'i shqiptoj germat
U ngjaj thuthuqëve
Sa shumë më bezdisin bashkëtingëlloret
Ndonjëherë kisha dashur
As që të mos kishin ekzistuar fare

Mbrëmë pata problem edhe me okulistin
Nga syri im i majtë
I nxori të gjitha ato imazhe
Që më pengonin
Kurse në syrin e djathtë e vendosën dritën

PRESIN T'I SULMOJNË NË BEFASI

Nëpër zbrazëtirën e qiellit
Të qytetit të përgjumur
Fluturojnë zogjtë prej letre
Nga pemët e sëmura
Si nga ingranazhet zbresin krimbat

Koha e ngrysur u bënë me sy
Gështenjave të verdha
Që ende nuk janë pjekur
Nga boçat e drurëve halor
Ketrin ndërtojnë pallate banimi

Minjtë e fushave hapin istikame
Me padurim i presin
Kallkanët e dimrit
Presin t'i sulmojnë në befasi
Ashtu siç na sulmoi përherë armiku

Bretkosat e moçalishteve këndojnë pa zë
Një këngë të vjetër qytetare
Kori madhështor i karkalecave
Me bandën e qytetit
Ushtron një këngë që u ngjan psalmeve

Mokra në mullirin e vjetër bluan kohën
Bluan edhe tërshërën
Mullisit ende nuk e paskan harruar
Lojën e lashtë arkaike
Cicmicin me nëntë gurë
Atë lojë të bukur të sharrëxhinjve

Prishtinë, 7 mars 2015

SHËNIME PËR AUTORIN

Adem Zaplluzha u lind më 1 shkurt 1943 në Prizren. Shkollën fillore dhe të mesme i kreu në vendlindje, ndërsa Akademinë Pedagogjike në Prishtinë. Një kohë punoi si mësues nëpër fshatrat Studençan të Therandës (ish Suharekës) dhe Hoça e qytetit, afër Prizrenit. Ndërkohë punësohet si përkthyes në Korporatën Energjetike të Kosovës. Me shkrime filloi të merret kryesisht me poezi që nga mosha e fëmijërisë. Rrugën letrare e nisi me vjershën e parë për fëmijë të cilën e botoi në revistën “Pionieri”, më 1957. Si i punësuar në Korporatën Energjetike të Kosovës bashkë me shokët e punës dhe pendës themeloi grupin letrar “Lulëkuqet e Kosovës”. Në Kuadër të punës së këtij grupi letrar qe botuar përmbledhja “Ngjyra e kohës”, në të cilën u përfshi një numër i konsideruar i poezive të tij. Krahas krijimeve të publikuara në revistat për fëmijë, botoi edhe një serë shkrimesh nëpër gazetatat e kohës që dilnin në Prishtinë dhe Shkup. Është anëtar i Lidhjes së shkrimtarëve të Kosovës, prezent në disa antologji dhe në librin Kosova letrare të poeteshës Monica Mureshan. Është prezantuar në *Leksikonin e Shkrimtarëve Shqiptarë 1501-1990*, nga Hasan Hasani, në *Leksikonin Shkrimtarët Shqiptarë për fëmijë 1872 - 1995* nga Odhise K. Grillo, si dhe në librin *Portrete Shkrimtarësh* nga Demir Behluli, Prishtinë, 2002. Në maj të vitit 2013 Klubi i Artistëve dhe i shkrimtarëve të Durrësit ia ndau çmimin e karrierës për kontributin e dhënë në letrat shqipe. Jeton dhe krijon në Prishtinë.

BOTIME TË AUTORIT

1. “Puthje”, poezi, “Rilindja”, Prishtinë, 1974.
2. “Ecjet e viteve të mëdha”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë 1995.
3. “Çamarrokët e Thepores”, poezi për fëmijë, “Shkëndija”, Prishtinë 1996.
4. “Muret”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë, 1997.
5. “Morfologjia e dhembjes”, poezi, “Faik Konica”, Prishtinë, 2000
6. “Ai vjen nesër”, poezi, Qendra e Kulturës, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2007
7. “Letër nga mërgimi”, poezi, Klubi letrar “Fahri Fazliu” Kastriot, 2007
8. “Letër nga mërgimi 2 “ poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot 2007
9. “Udhëndarja”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2008
10. “Thirrje e gjakut”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu” Kastriot 2008
11. “Asgjë sikur molla”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
12. “Vesa në lotin tim”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, 2009,
13. “Puthja e gozhduar”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
14. “Kashelasha në vargje”, poezi për fëmijë,” Qendra e kulturës, Kastriot, 2009.
15. “Pema e bekuar”, E përkthyer, Rumani, 2010.

16. “Bajraktarët e vatanit”, poezi satirike, Klubi letrar, ”Fahri Fazliu” Kastriot , 2010.
17. “Hijet e ndryshkura”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
- 18.”Stuhi në Kutulishte”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
19. “Posa ikte nata”, poezi, “Qendra e kulturës “, Kastriot,2010.
20. “Loja e myshqeve”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
21. ”Lumëbardhi dhe gjëma”, poezi,”Qendra e kulturës”,Kastriot, 2010
22. “Metafora e heshtjes”, poezi, “Qendra e kulturës”,Kastriot, 2010
23. ”Hyji në Prekaz”, poezi,”Qendra e Kulturës”, Kastriot,2010.
24. ”Sinorët e hinores”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot 2010
25. ”Don Kishoti dhe Rosinanti”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
- 26.”Zjarri i dashurisë”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
27. ”Kur likenet vallëzojnë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2010
28. “Ditari në vargje”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
29. “Tingujt që nuk përfundojnë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2010.
30. “Shtegu i mallit”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2010
31. ”Korniza e thyer””,Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, -Kastriot, 2010

32. “Zgjimi i gjëmës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
33. “Vallja mistike”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
34. ”Merre kodin”, Poezi për fëmijë, Shoqata e shkrimtarëve Kastriot, 2011
35. “ Letër atdheut” poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2011
36. “ Tejudkshmëria e shiut”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
37. “ Përtej teje”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2011
38. “Sa afër e sa larg” , poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2011
39. “Vallja e zanoreve”, Poezi , Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
40. “Ikja e eshtrave”, Poezi për të rritur, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
- 41.”Kalorësit e mjegullave”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2012
42. “Hingëllimat e shiut”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot 2012
43. “Kur pemët i ndërrojnë këmbishët”. Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
44. “Mirëmëngjes Imzot”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve – Kastriot, 2012
45. “Kafshimi i mikut”, Poezi satirike, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
46. “Atje tej maleve”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve , Kastriot-2012
47. “Heshtja që del në shesh,” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot -2012

48. “Portat e shpresës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot-2012
49. “Në dhomën time gjysmë të errët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
50. “Kinse Lojë Shahu”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
51. “ Për çdo dekadë nga një baladë “, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
52. “Fusha e mëllenjave”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012
53. “E kujt është kjo vetmi”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
54. “Mos pyet për adresën e lumit”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
55. “ Stoli në parkun vjetër” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
56. “Urori i stralltë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2012
57. “Po të mos ishte fjala”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot,2012
58. “Thyerja e urave”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2012
59. “ Trokëllimat në gjumin e dallgëve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
60. “ Në flokët e dëborës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
61. “Një grusht nostalgji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
62. “ Kur filluan të flasin njerëzit”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012
63. “Kur stinët kapërcejnë fshehurazi”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot,2012

64. “ Lisi në rrënjët e veta” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot 2012
65. “Eca ecëm dhe do ecim”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
66. “Fëmijët e erës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot 2012
67. “ Çast në fund të stinës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot-2012
68. “Si të flas me drurët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
69. “ Më pëlqejnë mendimet e tua”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot , 2012
70. ”Andej dhe këndej kohës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot , 2012
71. “Zëri i heshtjes”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
72. “Kush i lexoi letrat prej erës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
73. “ Fluturimi i korbave në netët pa hënë”, prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
74. “Koha e ime dhe koha e jote”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot , 2012
- 75.” Diku te një baladë”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
76. “ Sonte çdo gjë po i përngjan lotëve”,Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
- 77 “ Ky def prej hëne”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
- 78.“Pyesni zogjtë në ikje ”,Poezi , Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”- Kastriot 2013
- 79 “ Fërfërimë gjethesh”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot- 2013

80. “Refrene yjesh”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
81. “Te delta e mjellmave”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot- 2013
82. “Rinjohja”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
83. “Diku në fund të një fillimi”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
84. “Mëkati i hijes”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-“Fahri Fazliu”Kastriot, 2013
85. “Një zog prej uji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot,2013
86. “Asnjë fjalë nuk frymon”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014-
87. “Daullet e një nate”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot 2014
88. “Sytë e gurtë të erës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
89. “Kur dehen perënditë” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot -2014
90. “Fjetëm njëqind shekuj” Prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot ,2014
91. “Krakëllimat e natës”,Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot, 2014
92. “Ndjekësit e enigmave”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot -2014
93. “Atdheu i paçmuar”Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-“ Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
94. “Psalm i harruar ”,Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”Kastriot 2014
95. “Për kë po bie moj kambanë”, Poezi Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot, 2014

96. “Mbi flokët e ullukëve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
97. “Menatë vijnë lejlekë”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
98. “Loti i gotës së dehur” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
99. ” Stina asnjansë” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
100. “Dëneste bashkë me erën” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
101. “Druri i pikëlluar”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
102. “ Një grusht dashuri” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
103. “Lëreni zërin tim” , poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
104. “Shi në qytetin tim” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
105. . “Si trenat e verbër ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
106. “Zjarri i malli tim ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
- 107 . “Kur teshtinë era ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
108. “Mbi shpirtin e erës pagane ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
109. “Nëpër gjymtyrët e mjegullave ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
- 110”Ajo nuk erdhi sonte” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”- Prishtinë, 2015

111. “Një hënë e zhveshur”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
112. “Nëpër plasaritjet e mureve”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
113. “Mes telave gjembor ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
114. “Të vizatosh një zog në mur”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
115. ” Nuk flenë as kuajt e dehur” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
- 116”Fluturojnë zogjtë e verbër ” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
117. “Një shi prej bryme” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
118. “Në prehrin e pemëve” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
119. “Zëri i largët i shiut ” , Poezi Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
120. “Yjet e ngrira të kujtesës ” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
121. “ Thirrmat e hijeve” , Poezi, Shtëpia Botuese”TREND” – Prishtinë, 2015
122. “Dritaret e verbëta ” , Poezi, Shtëpia Botuese”TREND” – Prishtinë, 2015
- 123 . “Përtej portave të mbyllura” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
124. “Malli i etjes” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
125. “Kur qajnë pemët ” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
126. “Të dielave në qytetin tim ” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016

127. “ Njëpër brigjet e kujtesës”Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
128. “Rrugës qante një stërqok” , Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
- 129 “Kali im prej bore” , Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
- 130 “Përballë hijes së mollës ” , Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND “– Prishtinë, 2016
- 131 “Jehu i zërave” , Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016

PËRMBAJTJA

Sonte nuk ka vdekje	
Cikli i parë	11
Pata kohë të mbërri	13
I mbështetur për drurin e kujtesës	14
Mos pritni të kthehem	16
Jashtë portave blegëron natyra	17
Nuk ndalen as gj[ëmat e nëndheshme	18
Notojnë shpirtrat e marinarëve	19
Nën hijen e një trishtimi	20
Unë dikur isha i tëri ikje	21
Një skorratinë e çmendur	22
Se sa të na rikthehen ëndrrat	23
Një lloj rrënje të dyshimtë	24
Nga mosveprimi	26
Këpucët e shqyera të Lulit	27
Tjetri në mua perëndon	28
Deri vonë trokita	29
Po të mos ishte mashtrimi	30
Nga secili mbishkrim	31
Nga një tëbanë prej kashte	32
Toka mëmë	33
Me shaminë e zezë të nënës	34
Më mjafton vetëm fjala e jote	35
Sonte nuk ka më vdekje	36
Mos i jep rast syrit tjetër	37
Gjithmonë vjeshtë në fshatin tonë	38

Cikli i dytë

Jehu i Zërave 39

Nata fantazmagorike kafshon vetveten	41
Të ja vëmë unazën atdheut në gisht	42
Një zjarr i pashuar po digjet	43
Kur më zë uria	44
Letrat e bardha dhe të kaltra	45
Kjo turmë e pafuqishme njerëzish	46
Deri te ato letra	47
Më tutje në një stol të vjetër	48
Përveç se të fundosemi	49
Lopët e yjeve endacak	50
Jehu i zërave	51
Në brendinë e asaj vetmie	52
Si qirinjtë u shtangën drurët	53
Të gjitha llojet e erërave	54
Sonte kam pak të ftohtë	55
Po rikthehen si fantazmat e mira	56
Kafeja e mëngjesit	57
Kur më kujtohet djepi i fëmijërisë	58
Korniza	59
Atje kanë vdekur pemët	60
Nuk ka mjek në këtë dynja	61
Kur dënesin zërat	62
Qyteti im me 6 mars 2015	63
Këto ikje nga vetvetja	64
Nuk prajnë as lehjet e drynave	65
Kur mëngjesi shuante etjen	66
Edhe gurtë befasohen	67
Një ditë i përngjanë erës	68

Për të mbërri deri në atdhe	
cikli i tretë	69
Nuk pashë ve zogjsh	71
Të gjitha pjesët e parathënieve	72
Për të mbërri deri në atdhe	73
Ngjajnë me librat e pluhurosur	74
2.	75
Duket si një njeri tjetër	76
Mezi i qonte këmbët e tunxhta	77
Ishte më se i bukur atdheu i ynë	78
Zot i ka këto male të mira	79
Për të jetuar jetën	80
Si fytyra e kujtesës sime	81
Për të qenë i lumtur	82
Barrën e trishtuar	83
Kopshti	84
Rruga për në golgotë	85
Të jem i singertë	86
Para pak kohe	87
Presin t'i sulmojnë në befasi	88

Katalogimi në botim – (CIP)

Biblioteka Kombëtare e Kosovës “Pjetër Bogdani”

821.18-1

Zaplluzha, Adem

Jehu i zërave / Adem Zaplluzha. – Prishtinë
: “Trend”, 2016. – 103 f. ; 21 cm. -

Shënime për autorin : f. 90-100

ISBN 978-9951-694-54-4